

Den gamle fattige, blinde dansmästaren.

Stålberg, Wilhelmina,

81 A Br.

National Library
of Sweden

STÅLBERG, W. a

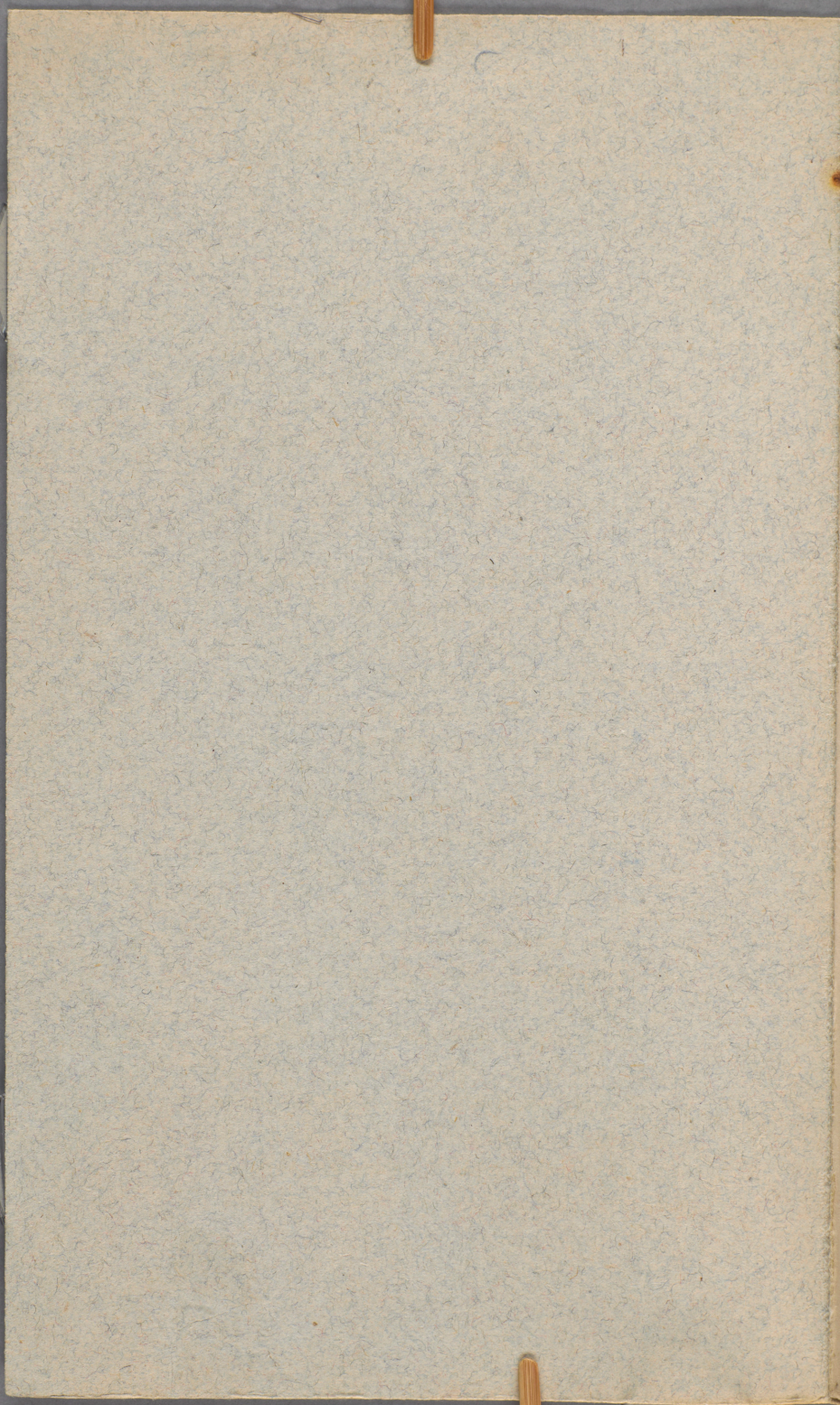
Den gamle, fattige blinde
dauermästaren

Vitt. br.

(Br)

o

Sthlm
7850

DEN GAMLE, FATTIGE, BLINDE DANSMÄSTARN.

Fröberg.

Med ungdomens spänstighet, styrka och nerv
 Inträdde jag en gång i världen
 Och blickade gladlynt och sorglös och djerf
 På blomrika, solglänsta färdan,
 Som Hoppet lät se uti sitt perspektiv.
 Hvad lofvade icke mitt ungdomslif?

Der vinkade ryktet och Plutus der satt
 Med gyllene skatter i famnen.
 Mång' leende ljusbild, nu sjunken i natt,
 Der lekte — jag mins icke namnen.
 O! — hvem har ej drömt lika vackert en dag?...
 Och mången ju står der besviken, som jag.

Till konsternas tempel jag styrde min gång
 Och bad att få tjena derinne.
 Der nötte jag också min lifstid, så lång,
 Med redligt och oskrymtadt sinne.
 Ack! tjensten var trägen och lönen var klen.
 Hvad vann jag? — Blott armod och trötta ben.

W. Ståhlberg

Åt tistelsådd hed han nu krökte sig ner
Min stig, från den höjd jag mig drömde;
Och droppar af malört, allt flere och fler
Der dröps uti bågarn jag tömde.
När trötthet mig lade på hvilans bädd,
Satt Sorgen bredvid, uti trasor klädd.

Dock hann ej förtviflan mitt kraftfulla bröst,
Ty Gud ju i himmelen bodde.
Till Honom jag höjde båd' blickar och röst
Och fast på Hans bistånd jag trodde,
Och gick så min bana med ohejdadt mod,
Fast än vid min sida bekymret stod.

Jag glädde mig åt att jag bidrog ändå
Till ungdomens trefnad och nöje,
Tog del i dess puts, de oskyldiga, små,
Och log åt *dess* vårfriska löje.
Att ungdomen öfva till nöjen och lek
Jag dugde, så länge ej styrkan svek.

Men Gud fann för godt att mig pröfva allt mer,
Och jag bör Hans pröfning ju tåla.
Min kraft, den är bruten, min sol har gått ner
För mig inga bilder sig måla.
Den gamle dansmästarn jag kallades ju.
Jag heter den *fattige blinde* nu.

Ett lidandets offer jag satt i min vrå
Och trodde mig glömd utaf alla.
Men Gud, som mig agat, ej glömt mig ändå.
Hans solstrålar är det, som falla
I hjertan, som ömma för enslingens nöd.
De lofvat att skaffa mig lindring och bröd.

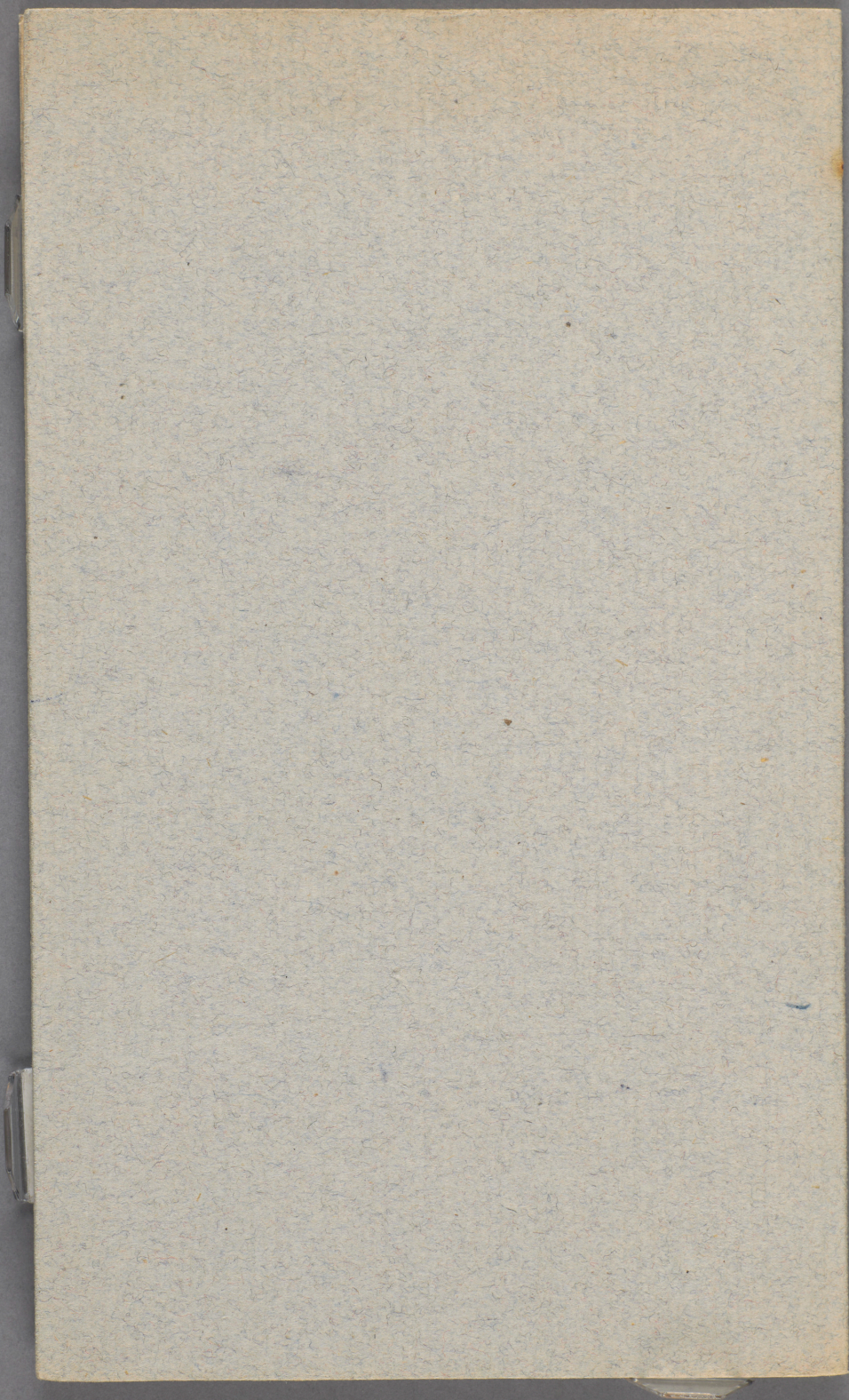
Och kunna de hålla hvad lofvat de ha.
Skall himmelens Gud dem belöna.
Och — skulle än hoppet de ädla bedra,
Gud lönar dock *viljan*, den sköna.
Dock — godheten bor ju, som förr, i vårt land.
Här villigt åt nöden man räcker sin hand.

En hvar, som nu gifver, till medömkan rörd,
Sin skärf åt den fattige gamle,
Må berga deraf all välsignelses skörd!
Och sist kring hans dödsbädd sig samle
Små leende bilder af *Frid* och af *Tro*,
Att sjunga hans slocknande öga till ro.

Snart hinner väl också jag, arme, mitt mål,
Snart får jag i grafven mig hvila
Ack, då till det landet, som fängsel ej tål,
Min frigjorda ande skall ila.
Och der skall jag bedja, med kärlekens glöd,
För alla, som nu ha behjertat min nöd.

Säljes å 4 sk. banko till förmån för den blinde dansmästarn.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
Light Blue	Light Cyan	Light Green	Light Yellow	Light Red	Light Magenta	White	Light Brown	Light Gray
Dark Blue	Dark Cyan	Dark Green	Dark Yellow	Dark Red	Dark Magenta	White	Dark Brown	Black